

**Prof. Dr. Szabó Gábor, a Szegedi Tudományegyetemért Alapítvány kuratóriumi
elnökének köszöntője**
**a „Karikó Katalin elismerései – a tanulmányi versenyektől a Lasker-díjig” című kiállítás
megnyitóján, 2022. december 8-án, a Szegedi Tudományegyetem József Attila
Tanulmányi és Információs Központban:**

„Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves Professzor Asszony! De még inkább: Kedves Kati!

*Nagyon örülök, hogy szólhatok pár szót e kiállításon. Valóban csak pár szót, mert **az én nézőpontom nagyon más, mint a jelenlévők többségéé.** Mert ha Karikó Katalinnal egymás mellett ülünk, mint most is, s beszélgetünk, akkor az emlékek egy másik egyetemre, a szegedi József Attila Tudományegyetemre repítenek vissza, és más körülmények közé, a múlt század hetvenes éveibe.*

Például?

Az jut eszünkbe, hogy ezen a helyen, ahol most vagyunk, nem könyvtár és információs központ volt, hanem a JATE sportpályája. Az Ady téri sportpálya, ahol elsőéves korunkban a füves focipályára keresztben voltak letéve a kikapuk... Később nagy fejlődést jelentett, hogy már aszfaltos pálya is focizhattunk... Aztán egy nyáron ronda, nagy kutyák védték itt a területet. Ezt nem tudta egy társunk, és az őszi szemeszter kezdetén átmászott a kerítésen... Szemtanúk szerint sokkal gyorsabban ért vissza az utca felöli oldalra, mint a sportpályára...

Közös élményeik jó része a Herman Kollégiumhoz fűződik, ahol mind a ketten megpróbáltuk a diákéletet felpezsdíteni.** Nem nagyon kellett persze, mert pezsgett az magától is... De mi szerettünk részt venni a közösségben, s megpróbálni azt mozgatni. Biztos vagyok abban, hogy az egyetemen, többek között a kollégiumban, olyan dolgokat tanultunk meg, amelyekről nem gondoltam akkor, hogy „tanulunk”, de később kiderült, hogy mégis, mert nagy hasznát vettem azoknak az élményeknek az életben. Úgy is mondhatnám a manapság gyakran használt modern szakszóval élve, hogy olyan „szkilleket” **sajátítottunk ott el, amelyek az én pályámon biztos, hogy nagyon fontosak voltak, de úgy gondolom, Kati is támaszkodott ezekre a megszerzett tapasztalatokra.

Jómagam részt vettem olyan díjátadón, amelyen Kati rangos kitüntetést, a Bolyai-díjat kapta meg. Ez látható is itt az egyik fotón. De azon a ceremónián is kiléptem a szerepemből... Tudnám persze „Professzor Asszonynak” hívni őt, de a mi viszonyunk nem teljesen erről szól...

*Nagyon örülök, hogy az egykori egyetemünkről, a szegedi József Attila Tudományegyetemről az egyik hallgatótársunk, **Karikó Kati, olyan pályát futott be, amelynek elismeréseit illusztrálják azok a díjak, amelyek közül a legfontosabbakat bemutatják a kiállítás fotói. Még jobban örülök annak, hogy ezeket a kitüntetéseket meg tudjuk mutatni a fiataloknak, akik láthatják, hogy „Ilyen is van!”.** Ezt tartom igazán nagy dolognak! Mert távolról talán lehet hallani ezekről a kitüntetésekről, most viszont közelről meg lehet ezeket nézni!*

*A vitrin-beli bizonyítványok, oklevelek pedig azt mutatják, hogy az **Élet, a Siker a hétköznappal kezdődik. Ha valakinek elég tehetsége van, és – Kati esetében kétszer aláhúzva – kitartása és szorgalma van, akkor nagyon messzire juthat. Ez a fő üzenet, amit a fiataloknak szeretnék átadni.***

Köszönöm a figyelmet!”